

Mä ajoin kaksi vuotta sitten upouudella mersullani aurajoen rantaan. Oli myöhäinen yö ja täysin hiljaista. Monen tätä edeltävän viikon aikana mä olin lopettanut kontaktin ottamisen mun tuttuihin ja perheeseen. Jokaiseen puheluun olin vastannut mahdollisimman lyhyesti ja neutraalisti; "ei tässä mitään kummempia", "samaa vanhaa", "en osaa sanoa". Olin pitänyt huolen siitä että en jätä mitään riitoja kytämään. Mä halusin että mut muistetaan vaan hyvistä asioista, eikä ketään jää harmittamaan mikään sanottu asia. Mä olin päättänyt että tämä on mun viimeinen ilta tämän maan päällä. Mä en jaksa enään. Olin henkisesti ja fyysisesti ihan loppu. Useamman kuukauden aikaisemmin mä olin liian väsynyt tekemään enään mitään. Töissä, niin kauan kun siellä jaksoin enään käydä, meni koko työpäivä esittäessäni että olen kunnossa. Ajomatkan kotiin mä pidättelin itkua. Ja kun kotiovi vihdoin sulkeutui mun takana, mä jäin istumaan eteisen lattialle usein aivan liian pitkäksi aikaa. Mä en jaksanut enään mitään. Mä en kyennyt enään mihinkään, eikä mua kiinnostanut enään mikään. Ihan kuin mun kaikki haaveet ja unelmat olisi kadonnut ja jäljelle olisi jäänyt enää iso musta kangas. Mä makasin koko päivän sängyssä, ja illalla itkin kunnes olin liian väsynyt enään itkemään ja nukahdin. Usein sain paniikkikohtauksen. Mä istuin sängyllä, halusin mun tyynyä ja keinuttelin itseäni. Mitä tahansa yrittäessäni saada itseäni rauhoitettua. Saatoin nähdä hallusinaatioita pimeän huoneen varjoissa. Myöhemmin paniikkikohtauksia tuli kaupassa, töissä, missä tahansa satuin olemaan. Joskus pienempiä ja joskus isompia. Mun oli pakko päästä eroon ja pois mun omasta maanpäällisestä helvetistä. Mä olin käynyt psykiatrilla mut koin että se ei ymmärrä eikä se voi auttaa mua. Ei ollut mitään muita vaihtoehtoja. Kuuntelen autossa vielä viimeisen kerran mun lempikappaleet. Ja tarkistelen whatsapp keskustelut ettei mitään jää kesken. Teen mun mielessä tarkistuslistaa asioista mitä on pitänyt hoitaa. Aurajoki näyttää jotenkin niin kauniilta ja kutsuvalta. Sen pinta näyttää kylmältä. Silloin pärähtää kännykästä whatsapp viestiäni. Outoa että kukaan viestittelee mulle tähän aikaan. On melkein keskiyö ja kaikki tietää etten mä ole hereillä kun aamulla pitää herätä töihin. Se on mun kaveri. Sen viestissä lukee "ooksä hereillä???" ja paljon nauruhymiöitä perässä. Tää oli meidän sisäpiiri vitsi, jonka huvittavuutta en nyt muista ja osaa selittää. Mun naamalle lävähtää heti hymy ja mä nauran ääneen pitkästä aikaa. Sen viestin koomisuus tämän tilanteen vakavuuteen nähden ja tilannekomiikka on jotenkin niin tähdellistä. Ekaa kertaa pitkään aikaan mulle tulee sellainen olo että se mun mielessä vallitseva loputon pimeys ja tyhjiys häiriintyy kun keskellä sitä iäisyyttä jossain lentelee kaunis ja värikäs perhonen. Vastaan vaan viestiin: "en". Käynnistän auton ja lähden ajamaan kotiin. Mä en ole koskaan kertonut kenellekään mitä sinä yönä tapahtui, paitsi nyt, teille. Ja mä päätin että mä en aio enää pelätä triviaaleja juttuja kuten "mitä jos mä nolaan itteni jotenkin" koska jos verrataan mitä tahansa siihen mitä sen illan jälkeen olisi seurannut, mahdollisesti ikuisesti, niin ne vaikuttaa todella pieniltä murheilta. Lopetin mun vakituisen työn, koska en selvästikään enää saanut siitä mitään, ja lähdin aivan uudelle alalle. Mä pystyn mihin tahansa. Anteeksi mä halusin vaan avautua jollekin.